

Maria Majdowa

Siemiechów, pow. Łask. Stanowisko 4

Informator Archeologiczny : badania 6, 106-107

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Badania prowadził doc.dr hab.Jerzy Okulicz
oraz dr Łucja Okulicz z IHKM PAN.Finanso-
wał UW przy dotacji PRN w Przasnyszu.Drugi
sezon badań.Cmentarzysko z wczesnej epoki
żelaza.

Prace prowadzono w południowej części stanowiska w nawiązaniu do wykopów z roku ubiegłego.Na powierzchni 2,5 ara wyeksplorowano 94 jamy grobowe zalegające w kilku warstwach,często nawzajem przecinające się. Ponadto odsłonięto kilkanaście wykopów rabunkowych,które zniszczyły przynajmniej część grobów.Wystąpiły groby ciałopalne o bardzo zróżnicowanych formach i wielkościach jam.Część grobów posiada nieregularne bruki kamienne ułożone na dnie jamy,lub na jej powierzchni.W kilku przypadkach zaobserwowano zniszczone i słabo czytelne konstrukcje drewniane z grubych bierwion,lub pojedyncze grube słupy drewniane wkopane w środek jamy grobowej.Wypełniako jamy stanowiła silnie przepalona warstwa węgla drzewnych,ziemi i duża ilość zwęglonych żaren zbóż.W kilku przypadkach ziarna zbóż skupiały się w górnej części jamy,lub wypełnione zbożem było lub kilka zalegających w jamie naczyń glinianych.

Oprócz silnie przepalonych drobnych kości ludzkich, w jamach znajdowano nie przepalone ściany zwierzęce. Mimo zniszczeń grobów zwraca uwagę bogactwo wyposażenia w ozdoby brązowe,narzędzia żelazne / szydła,noże/ lub gliniane /przędliki/, oraz szklane paciorki.Większość ozdób brązowych reprezentowana jest przez formy typowe dla ośrodków metalurgicznych funkcjonujących we wczesnej epoce żelaza w rejonie Półwyspu Sambijskiego.Natomiast ceramika nie odbiega od występującej współcześnie w obrębie osiedli i cmentarzy kurhanowych na Pojezierzu Mazurskim i Północnym Mazowszu.

Czas użytkowania cmentarzyska orientacyjnie określa się na wczesną epokę żelaza po tzw.późny okres lateński włącznie.Kulturowo cmentarzysko,mimo pewnych indywidualnych różnic,należy do tzw.kultury kurhanów zachodniobałtyjskich.

RUSZKÓW II, pow. Koło

Stanowisko 3

patrz mezolit

SIEMIECHÓW, pow. Łask

Stanowisko 4

Muzeum Regionalne

w Pabianicach

Badania prowadziła mgr Maria Majdowa,
Finansował WKZ w Łodzi oraz Muzeum
w Pabianicach.Trzeci sezon badań.Cmen-

tarzysko wschodniowielkopolskiej grupy
kultury łużyckiej młodszego okresu hal-
szackiego.

Przebadano dalszą część cmentarzyska o powierzchni 100 m², odkrywając 6 grobów ciałopalnych położonych na głębokości 20-55cm. Tym samym liczba grobów odkrytych na cmentarzysku w Siemiechowie wzrosła do 52. Stosunek grobów popielnicowych do jamowych ma się jak 5:1. Jeden z grobów popielnicowych, w dużej obstawie kamiennej zawierał dwie popielnice; pozostałe po jednej. Grób jamowy znajdował się pod brukiem. Jama grobowa, w porównaniu z odkrytymi w ubiegłych sezonach, odznaczała się dużymi rozmiarami /120 x 150 cm/. Wypełnisko jej stanowiła w części północnej smolistoczarna ziemia z bardzo drobno przepalonymi kośćmi ludzkimi i fragmentami ceramiki. Wewnątrz jamy znaleziono 3 czerpaki gliniane oraz stopione przedmioty brązowe.

2 groby popielnicowe nie posiadały obstawy kamiennej, w przeciwieństwie do trzech pozostałych. W jednym z grobów bez obstawy, popielnica wraz z przystawkami nakryta była dużą misą. W grobach, obok ceramiki znaleziono m.in. naszyjnik ze spiralnie skręconego drutu brązowego, oraz liczne fragmenty stopionych przedmiotów brązowych i żelaznych.

W wyniku wykopalisk uchwycono zachodnią granicę cmentarzyska.

Przewidziana jest kontynuacja badań.

SIÓLKOWICE STARE, pow., Opole

Konserwator Zabytków

Archeologicznych w Opolu

Badania prowadził mgr Jarosław Radkiewicz
/autor sprawozdania/ przy współudziale mgr
Klemensa Macewicza i mgr Sylwii Wuszkan,
Piąty sezon badań, Osada kultury łużyckiej
z końca epoki brązu i początku epoki żelaza.

Jednodniowa akcja ratownicza prowadzona była na odcinku przygotowanym do eksploatacji piasku. W trakcie badań odkryto i wyeksplorowano 3 jamy. Najciekawszą w dotychczasowych badaniach była jama nr 21. Pod humusem na głębokości 30 cm rysowała się jako protokątna plama z zaokrąglonymi narożnikami o zachowanych wymiarach 50-90 cm. W środkowej części wypełniaka na głębokości około 55 - 60 cm natrafiono na nieckowate skupisko grobościennych, chropowatych fragmentów naczyń zasobowego. Dno jamy wyłożono dużymi fragmentami naczyń na płaskim calcu i spaleniznie. W dolnej części jama rozszerza się w kierunku